அடிப்படை உரிமைகள்

அரசியலமைப்பின் அடிப்படை உரிமைகள் இந்தியாவின் "மாக்னா கார்ட்டா" (மகாசாசனம்) என்று விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்திய அரசாங்கச் சட்டம், 1935 மற்றும் தற்போதைய அரசியலமைப்பு ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடு, பிற்காலத்தில் அடிப்படை உரிமைகள் இருப்பதுதான்.

அரசியலமைப்பின் பகுதி III அரசியலமைப்பின் மூலைக்கல் என்று அழைக்கப்படுகிறது, மேலும் பகுதி IV (DPSP) உடன் இணைந்து அரசியலமைப்பின் "மனசாட்சி" ஆகும்.

மக்களின் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களைப் பாதுகாப்பதற்கு அடிப்படை உரிமைகள் அவசியமானதாகக் கருதப்பட்டது. இது அரசாங்கம், சட்டமன்றம் மற்றும் நிர்வாக அதிகாரத்தை கட்டுப்படுத்துகிறது. இந்த உரிமைகள் அடிப்படையாகக் கருதப்படுகின்றன, ஏனெனில் அவை தனிநபரின் முழு அறிவுசார், தார்மீக மற்றும் ஆன்மீக நிலையை அடைவதற்கு மிகவும் அவசியமானவை.

அமெரிக்காவைப் போலல்லாமல், அடிப்படை உரிமை முழுமையானது அல்ல, இந்தியாவில் வரையறுக்கப்பட்ட உரிமைகள் உள்ளன.

அரசியலமைப்பு அடிப்படை உரிமைகளை 7 குழுக்களின் கீழ் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தியுள்ளது:

1) சமத்துவத்திற்கான உரிமை (சட்டப்பிரிவு 14—18)
2) குறிப்பிட்ட சுதந்திரத்திற்கான உரிமை (சட்டப்பிரிவு 19—22)
3) சுரண்டலுக்கு எதிரான உரிமை (சட்டப்பிரிவு 23— 24)
4) மத சுதந்திரத்திற்கான உரிமை (சட்டப்பிரிவு 25— 28)
5) கலாச்சார மற்றும் கல்வி உரிமைகள் (சட்டப்பிரிவு 29— 30)
6) 44வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் சொத்துரிமை (தவிர்க்கப்பட்டது).
7) அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்டு தீர்வுகளுக்கான உரிமை.

இதனால் தற்போது 6 பிரிவுகளில் மட்டுமே அடிப்படை உரிமைகள் உள்ளன.

அடிப்படை கோட்பாடு:

அரசியலமைப்பின் 13(1) பிரிவின்படி, அரசியலமைப்பு தொடங்குவதற்கு முன்பே இந்தியாவில் அமல்படுத்தப்பட்ட அனைத்து சட்டங்களும், எந்தவொரு அல்லது அனைத்து அடிப்படை உரிமைகளுக்கும் முரணாக இருந்தால், அத்தகைய முரண்பாட்டின் அளவிற்கு செல்லாததாக இருக்கும். பிகாஜி நரேன் Vs ஸ்டேட் ஆஃப் மத்தியப் பிரதேசம் (1955) வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றம் கிரகணக் கோட்பாட்டை முன்வைத்தது மற்றும் அத்தகைய சட்டம் முற்றிலும் இறக்கவில்லை என்று வகைப்படுத்தியது. இது உண்மையில் அடிப்படை உரிமைகளால் மறைக்கப்பட்டு செயலற்ற நிலையில் உள்ளது. அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்திற்கு முன்னர் ஏற்பட்ட உரிமைகள் மற்றும் கடமைகளை நிர்ணயிப்பதற்கும், அரசியலமைப்பின் கீழ் அடிப்படை உரிமை வழங்கப்படாத நபர்களின் உரிமைகளை நிர்ணயிப்பதற்கும் ஒரு கேள்வி எழும் போது இது ஒரு நல்ல சட்டம். அடிப்படை

உரிமை ஆல் போடப்பட்ட நிழல் அடுத்தடுத்த திருத்தத்தின் மூலம் அகற்றப்படும் போது, அத்தகைய சட்டத்தின் மறைந்த பகுதிகள் திருத்தப்பட்டு மீண்டும் ஒருமுறை நடைமுறைக்கு வரும்.
முன்னதாக உச்ச நீதிமன்றம், கிரகணக் கோட்பாடு அரசியலமைப்புக்கு முந்தைய சட்டங்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும் என்று கூறியது. இருப்பினும் குஜராத் மாநிலம் Vs அம்பிகா மில்ஸ் (1974) இல், அரசியலமைப்பிற்குப் பிந்தைய சட்டங்களுக்கும் இந்த கோட்பாட்டை விரிவுபடுத்தலாம் என்று அரசாங்கம் கூறியது.

அடிப்படை உரிமைகளின் திருத்தம்:

ஷங்கரி பிரசாத் Vs யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (1952) முதல் சஜ்ஜன் சிங் Vs ராஜஸ்தான் மாநிலம் (1965) வரையிலான வழக்குகளின் எண்ணிக்கையில் உச்ச நீதிமன்றம், 368 வது பிரிவின் கீழ் அதன் திருத்தும் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம், பாராளுமன்றம் அதன் மூன்றாம் பாகத்தை கூட திருத்தலாம் என்று கூறியது. அரசியலமைப்பு.
கோல்கத் Vs ஸ்டேட் ஆஃப் பஞ்சாப் (1967) வழக்கில், உச்ச நீதிமன்றம், அதன் முந்தைய தீர்ப்பை நிராகரித்தது மற்றும் பகுதி III இல் உள்ள அடிப்படை உரிமைகளுக்கு அரசியலமைப்பால் "ஆழ்ந்த நிலை" வழங்கப்பட்டுள்ளது மற்றும் அதன் திருத்தத்தின் மூலம் பாராளுமன்றம் உட்பட எந்த அதிகாரமும் இல்லை என்று கூறியது. சட்டப்சட்டப்பிரிவு 368ன் கீழ், அடிப்படை உரிமைகளை திருத்துவதற்கு அதிகாரம் உள்ளது. 24வது திருத்தச் சட்டம் 1971 மூலம், அரசியலமைப்பின் மூன்றாம் பாகத்தை திருத்துவதற்கு அதிகாரம் அளிக்கும் வகையில், 13வது சட்டப்பிரிவு மற்றும் 368வது பிரிவை பாராளுமன்றம் திருத்தியது.
கேசவானந்த பாரதி Vs கேரளா மாநிலம் (1973) என்ற ஒரு முக்கிய வழக்கில், இந்த திருத்தம் உச்சநீதிமன்றத்தில் சவால் செய்யப்பட்டது. அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பை மீறாத வகையில், 368வது பிரிவின் கீழ், அதன் திருத்த அதிகாரத்தின் மூலம், அடிப்படை உரிமைகள் உட்பட அரசியலமைப்பின் எந்தவொரு விதியையும் பாராளுமன்றம் திருத்தலாம் என்று இந்த வழக்கில் நீதிமன்றம் கூறியது.

அடிப்படை உரிமைகளை நிறுத்துதல்:

சில நிபந்தனைகளின் கீழ் அடிப்படை உரிமை ஐ தானாக நிறுத்தி வைப்பதற்கான விதிகளை இந்திய அரசியலமைப்பு கொண்டுள்ளது,

1) சட்டப்பிரிவு 352 (அதாவது) போர் அல்லது வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பின் கீழ் தேசிய அவசரகாலத்தின் போது.
2) அரசியலமைப்பு 359 வது பிரிவின் கீழ், தேசிய அவசரநிலையின் போது தனியான அறிவிப்பை வெளியிடுவதன் மூலம் ஏதேனும் அல்லது அனைத்து அடிப்படை உரிமை ஐ இடைநிறுத்துவதற்கு ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது.
3) 44வது திருத்தச் சட்டம், 1978, சட்டப்பிரிவு 20ஐ இடைநிறுத்துவதைத் தடை செய்கிறது மற்றும் 21 (குற்றம் தொடர்பான தண்டனை மற்றும் வாழ்க்கை

மற்றும் தனிப்பட்ட பாதுகாப்பு; சுதந்திரம் முறையே) தேசிய அவசரகாலத்தின் போது கூட.

சமத்துவத்திற்கான உரிமை (கட்டுரை 14—18):

சட்டப்பிரிவு 14: சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் மற்றும் இந்தியப் பகுதியில் உள்ள சட்டங்களின் சமமான பாதுகாப்பை அரசு எவருக்கும் மறுக்கக் கூடாது.

இந்த கருத்து பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பிலிருந்து கடன் வாங்கப்பட்டது. சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் என்பது எதிர்மறையான கருத்து — இதன் பொருள் "எந்த மனிதனும் சட்டத்திற்கு மேல் இல்லை" மற்றும் ஒவ்வொரு நபரும், அவருடைய / அவள் சமூக அந்தஸ்து எதுவாக இருந்தாலும், நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டது.

சட்டத்தின் முன் சமத்துவத்தின் விதி என்பது ஒரு முழுமையான விதி அல்ல, மேலும் அவை விதிவிலக்குகளின் எண்ணிக்கையாகும்.

- சட்டப்பிரிவு 361—ன் கீழ், குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் ஆளுநர்கள் தங்கள் பதவிக் காலத்தில் எந்தவொரு குற்றவியல் நடவடிக்கையிலிருந்தும் விலக்கு அளிக்கப்படுகிறார்கள், சிவில் வழக்குகளில் நிவாரணம் கோரப்பட்டால், இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னறிவிப்பு அனுப்பிய பின்னரே தொடங்க முடியும்.
- சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ், வெளிநாட்டு இறையாண்மை, தூதர்கள் மற்றும் இராஜதந்திரிகள் எந்தவொரு நீதித்துறை செயல்முறையிலிருந்தும் முழு விலக்கு பெறுகிறார்கள்.

சட்டத்தின் சம பாதுகாப்பு என்பது நேர்மறையான கருத்து, இந்த கருத்து அமெரிக்க அரசியலமைப்பிலிருந்து கடன் வாங்கப்பட்டது.

ஒரே மாதிரியான சூழ்நிலைகள்/சூழ்நிலைகளில் உள்ள அனைத்து நபர்களும் ஒரே மாதிரியாக நடத்தப்பட வேண்டும் என்று அர்த்தம். குழுக்களிடையே பாகுபாடு இருக்கலாம் ஆனால் குழுக்களில் இல்லை. சமூகத்தின் அனைத்துப் பிரிவினரின் நலனுக்காக அரசு நிற்பதால், குறைந்த சலுகை பெற்றவர்களுக்கு ஆதரவாக சில பாகுபாடுகளைச் செய்யலாம்.

அரசியலமைப்பின் சட்டப்பிரிவு 14 இல் உள்ள "எந்தவொரு நபரும்" என்ற வார்த்தையானது, எந்தவொரு சங்கம், நிறுவனம் அல்லது தனிநபர்களின் அமைப்பை உள்ளடக்கிய எந்தவொரு நபருக்கும் சட்டத்தின் சமமான பாதுகாப்பிற்கான உத்தரவாதம் கிடைக்கும் என்பதைக் குறிக்கிறது.

சட்டப்பிரிவு 15: அரசியலமைப்பின் சட்டப்பிரிவு 15 மதம், இனம், சாதி, பாலினம் அல்லது பிறந்த இடம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பாகுபாடு காட்டுவதைத் தடை செய்கிறது. எனவே மேற்குறிப்பிட்ட அடிப்படையில் மட்டும் அரசு பாகுபாடு காட்டக் கூடாது. "மட்டும்" என்ற சொல், குறிப்பிட்ட சாதி, மதம், இனம் போன்றவற்றின் அடிப்படையில் மட்டும் பாகுபாடு காட்ட முடியாது என்பதைக் குறிக்கிறது.

சட்டப்பிரிவு 15 இன் கீழ் உத்தரவாதம் குடிமக்களுக்கு மட்டுமே கிடைக்கும்.

சட்டப்சட்டப்பிரிவு 15(2)ன் கீழ், பொது இடங்களைப் பயன்படுத்துவது தொடர்பாக, தனிப்பட்ட நபர்களுக்கு எதிராகவும் பாதுகாப்பு கிடைக்கும். சட்டப்பிரிவு (2) பொது

பொழுதுபோக்கு இடங்களைப் பொறுத்த வரை, எந்த ஒரு நபரும் மதம், இனம், சாதி, பாலினம், பிறந்த இடம் அல்லது இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றின் அடிப்படையில் மட்டுமே பாகுபாட்டிற்கு உட்படுத்தப்படக்கூடாது, அத்தகைய பாகுபாடு அதன் விளைவாக இருந்தாலும் சரி. மாநில அல்லது எந்தவொரு தனிநபரின் செயல். தனியாருக்குச் சொந்தமான கிணறுகள், தொட்டிகள், குளியலறைகள், சாலைகள் மற்றும் பொது உல்லாச விடுதிகள் கூட முழுமையாகவோ அல்லது பகுதியாகவோ அரசு நிதியில் இருந்து பராமரிக்கப்பட்டாலோ அல்லது பொது மக்களின் பயன்பாட்டிற்காக அர்ப்பணிக்கப்பட்டிருந்தாலோ இந்தத் தடைக்கு உட்பட்டது.
பாகுபாட்டிற்கு எதிரான மேற்கூறிய தடையானது மாநிலத்தை எப்படியும் தடுக்காது.

- பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளுக்கு சிறப்பு ஏற்பாடு செய்தல்.
- எந்தவொரு சமூகத்தின் முன்னேற்றத்திற்கும், கல்வியில் பின்தங்கிய குடிமக்கள் அல்லது அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கும் சிறப்பு ஏற்பாடு செய்தல்.

சட்டப்பிரிவு 16: பொது வேலை வாய்ப்பு விஷயங்களில் சமத்துவம்.
எந்த குடிமக்களும் மதம், இனம், சாதி பாலினம், வம்சாவளி, பிறந்த இடம் அல்லது வசிக்கும் இடம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மட்டுமே மாநிலத்தின் கீழ் உள்ள எந்தவொரு வேலை அல்லது அலுவலகத்திற்கும் தகுதியற்றவர்களாகவோ அல்லது பாகுபாடு காட்டவோ கூடாது.
சம வாய்ப்புகளின் உண்மையான பொருள் வெறுமனே சட்டப்பூர்வ சமத்துவங்கள் அல்ல, அதன் இருப்பு குறைபாடுகள் இல்லாத நிலையில் மட்டுமல்ல, ஒவ்வொரு கேடர்/கிரேடிலும் திறமைகள் மற்றும் வாய்ப்புகள் இருப்பதைப் பொறுத்தது, ஏனெனில் வாய்ப்பு சமத்துவம் என்பது உறுப்பினர்களிடையே சமத்துவம் அதே வகை பணியாளர்கள் மற்றும் தனி சுயாதீன வகுப்புகளுக்கு இடையில் அல்ல.
இந்தச் சமத்துவத்தை அரசுப் பணிகளுக்கான நியமனங்கள் விஷயத்தில் மட்டுமல்லாது, அரசுக்கும் பணியாளருக்கும் இடையே எஜமானர் மற்றும் வேலைக்காரன் என்ற உறவு இருக்கும் வேறு எந்தப் பொது வேலை வாய்ப்புகளிலும் அரசு கடைபிடிக்க வேண்டும். இது ஆரம்ப நியமனங்கள் விஷயத்தில் மட்டும் பாகுபாடு காட்டுவதைத் தடுக்கிறது, ஆனால் வேலையில் "பதவி உயர்வு" உள்ளதால் பதவி உயர்வு மற்றும் சேவையை நிறுத்துதல்.

விதிவிலக்குகள்:
மாநில அல்லது உள்ளூர் அதிகாரசபையின் கீழ் நியமனம் செய்யப்படும் குறிப்பிட்ட வகுப்புகளின் வேலைவாய்ப்புக்கான நிபந்தனையாக மாநிலத்தில் வசிப்பது பாராளுமன்றத்தால் விதிக்கப்படலாம். உறுப்புரை 16(3), சட்டப்பிரிவு 16(4), பின்தங்கியவர்களுக்கு சமூக—பொருளாதார சமத்துவத்தை வழங்குதல் (நேர்மறையான பாகுபாடு)
சட்டப்பிரிவு 16(5): அலுவலகங்கள் மத அல்லது மத நிறுவனங்களுடன் இணைக்கப்படுவது குறிப்பிட்ட மதத்தைச் சார்ந்த அல்லது நிறுவனம்

தொடர்புடைய குறிப்பிட்ட பிரிவைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

மண்டல் கமிஷன் வழக்கு:

உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஒன்பது நீதிபதி பெஞ்ச், இந்திரா சாஹ்னியின் வழக்கில் (மண்டல் வழக்கு என்று பிரபலமாக அறியப்படுகிறது) அரசு வேலைவாய்ப்பில் இடஒதுக்கீடு தொடர்பான சட்டத்தை சுருக்கமாக பின்வரும் முக்கியமான விஷயங்களை வகுத்துள்ளது.

1) சட்டப்பிரிவு 16(4) வேலை வாய்ப்பு விஷயத்தில் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு ஆதரவாக செய்யக்கூடிய ஏற்பாடுகள் பற்றிய முழுமையானது.
2) சட்டப்பிரிவு 16(4)ன் கீழ் கருதப்படும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் சமூகம் மட்டுமே. இது சமூக மற்றும் பொருளாதார ரீதியாக இருக்க வேண்டும், எனவே "சோதனை" என்பது கிரீமி லேயரை அடையாளம் காணும் நோக்கத்திற்காக வருமான வரம்பை விதிப்பதைக் குறிக்கிறது.
3) இடஒதுக்கீடு 50%க்கு மிகாமல் இருக்க வேண்டும்.
4) உறுப்புரை 16(4)ன் கீழ் உள்ள பதவிகளுக்கான இடஒதுக்கீடு ஆரம்ப நியமனங்களுக்கு மட்டுமே இருக்க வேண்டும் மற்றும் பதவி உயர்வு விஷயத்தில் இடஒதுக்கீடு வழங்குவது வரை நீட்டிக்க முடியாது. 77வது AA 1995 அரசியலமைப்பின் மூலம், பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கான பதவி உயர்வில் இடஒதுக்கீட்டைத் தொடர, 4 A பிரிவைச் செருகுவதன் மூலம் இந்த வரம்பு நீக்கப்பட்டது.
5) அடையாளம் காணப்பட்ட காலியிடங்களை, விண்ணப்பதாரர்கள் அதிகபட்சமாக 3 ஆண்டுகளுக்கு முன்னோக்கி கொண்டு செல்லலாம்.

பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் கிடைக்காத பிற்பாடு, அவர்கள் காலாவதியாகும் போது, சட்டப்பிரிவு 16ல் (4B) பிரிவைச் சேர்ப்பதன் மூலம், அரசியலமைப்பு 81வது திருத்தச் சட்டம் 2000ன் மூலம், நிரப்பப்படாத காலியிடங்களை தனி வகுப்பாகக் கருதுவதற்கு அரசுக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அடுத்த ஆண்டு அல்லது ஆண்டுகள்.

சட்டப்பிரிவு 17: தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டும்: அரசு மற்றும் தனிநபர்களுக்கு எதிராக இது சவால் செய்யப்படலாம்.

தீண்டாமைக் குற்றச் சட்டம் 1955, பின்னர் சிவில் உரிமைச் சட்டம் 1976 என மறுபெயரிடப்பட்டது.

சட்டப்பிரிவு 18: பட்டங்களை ஒழித்தல்: அரசால் எந்தப் பட்டத்தையும் வழங்க முடியாது. இது சமூகத்தில் செயற்கையான வேறுபாட்டை உருவாக்குவதைத் தடுப்பதாகும். ஜன 1954 இல் நிறுவப்பட்ட தேசிய விருதுகளைப் பொறுத்தவரை. குடியரசு தினத்தன்று குடியரசுத் தலைவரால் வழங்கப்படும். நாட்டிற்கு தனிநபர்களின் சிறப்பான சேவையை அங்கீகரிப்பதற்காக இது வழங்கப்பட்டது.

குடிமக்கள் மற்றும் தனிநபர்கள் அல்லாதவர்களுக்கும் வழங்கப்பட்டால், மரணத்திற்குப் பின் இந்த பட்டத்தால் வழங்கப்படலாம்.
அங்கீகரிக்கப்பட்ட நபர் தனது பெயரின் இந்த விருதை பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியாது, இந்த பட்டத்தை ஜனதா அரசு ரத்து செய்தது. 1980 இல் பாலாஜி ராகவன் Vs யூனியன் ஆஃப் இந்தியா 1946 இல் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றது, 1946 ஆம் ஆண்டு உச்ச நீதிமன்றம் தேசிய விருது வழங்குவது விதி 18(1) ஐ மீறாது என்று தீர்ப்பளித்தது, மேலும் அது திறமையான நபர்களுக்கு மட்டுமே விருது வழங்குமாறு மையத்திற்கு அறிவுறுத்துகிறது.
சட்டப்பிரிவு 18(2): இது இந்திய குடிமகன் வெளிநாடுகளில் இருந்து பட்டங்களை பெறுவதை தடை செய்கிறது.
சட்டப்பிரிவு 18(3): இந்திய அரசாங்கத்தின் கீழ் உள்ள ஒரு வெளிநாட்டவர் குடியரசுத் தலைவரின் அனுமதியின்றி வெளிநாட்டிலிருந்து பட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்வதும் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது.
சுதந்திரத்திற்கான உரிமை (கட்டுரை 19—22):
முன்னுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சுதந்திரத்தின் இலட்சியங்களை மேம்படுத்துவதற்காக அரசியலமைப்பால் வழங்கப்பட்ட சில நேர்மறையான உரிமைகள் உள்ளன. இவற்றில் முதன்மையானது, "சுதந்திரம்" இயற்கையில் உள்ள ஆறு அடிப்படை உரிமைகள் ஆகும், அவை இந்திய அரசியலமைப்பால் குடிமக்களுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கப்படுகின்றன (சட்டப்பிரிவு 19). இவை அரசியலமைப்பின் கீழ் 7 சுதந்திரங்கள் என்று பிரபலமாக அறியப்பட்டன, ஆனால் சொத்துக்களை கையகப்படுத்துதல், வைத்திருப்பது மற்றும் அகற்றுதல் ஆகியவை அரசியலமைப்பால் (44வது திருத்தச் சட்டம், 1978) தவிர்க்கப்பட்டது, இந்த கட்டுரையில் 6 சுதந்திரம் மட்டுமே உள்ளது. அவர்கள்,

1) சட்டப்பிரிவு 19(1)(a) பேச்சு சுதந்திரம்
2) அமைதியான முறையில் ஆயுதம் ஏந்தாமல் கூடுவது.
3) சங்கம் அல்லது தொழிற்சங்கம் அமைக்க
4) இந்தியாவின் எல்லை முழுவதும் சுதந்திரமாக நடமாடுதல்.
5) இந்தியாவின் எந்தப் பகுதியிலும் வசிப்பது மற்றும் குடியேறுவது.
6) (சொத்துக்கான உரிமை தவிர்க்கப்பட்டது)
7) எந்த ஒரு தொழிலையும் செய்ய அல்லது எந்த ஒரு தொழில், வர்த்தகம் அல்லது வியாபாரத்தை மேற்கொள்வது.

இந்திய அரசியலமைப்பு பத்திரிகை சுதந்திரத்தை தனித்தனியாக வழங்கவில்லை, அது பேச்சு மற்றும் கருத்து சுதந்திரத்தை வழங்கும் சட்டப்பிரிவு 19 இல் மறைமுகமாக உள்ளது.
சட்டப்பிரிவு 19(1)(a) அனைத்து குடிமக்களுக்கும் பேச்சு மற்றும் கருத்து சுதந்திரத்திற்கான உரிமையை உறுதி செய்கிறது. இரண்டாவது மிக முக்கியமான அடிப்படை உரிமை. உச்ச நீதிமன்றம் சட்டத்தை தாராளமாக விளக்குகிறது

சட்டப்பிரிவு 19(1)(a) மற்றும் இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கத்தை தேவைப்படும்போது விரிவுபடுத்துதல்.

19(1)(a) பிரிவின் கீழ் சிந்தனை சுதந்திரம் இயல்பாகவே சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

தேசிய கீதம் வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றம் மௌனம் என்பது பேச்சு மற்றும் கருத்து சுதந்திரத்தின் வடிவம் என்று கூறியது.

சட்டப்பிரிவு 19(1)(b) ஒன்று கூடும் சுதந்திரத்திற்கான உரிமை பேச்சு மற்றும் கருத்துச் சுதந்திரத்திற்கான உரிமையின் இணைப்பாகக் கருதப்படுகிறது.

சட்டப்சட்டப்பிரிவு 19(1)(C) அனைத்து குடிமக்களுக்கும் சங்கம் அமைக்கும் உரிமையை (அரசியல், சமூக, கலாச்சாரம் போன்றவை) உறுதி செய்கிறது.

அரசியல் சங்கத்திலிருந்து – தொழிற்சங்கத்தை உருவாக்குவது அதன் உரிமைகளை ஏற்றுக்கொள்கிறது.

வங்கி ஊழியர் சங்க வழக்கில், 1962ல் உச்ச நீதிமன்றம், தொழிற்சங்கம் அமைக்கும் உரிமை, வேலைநிறுத்தம் செய்வதற்கான அடிப்படை உரிமையை அளிக்காது என்று தீர்ப்பளித்தது. ஆனால் அது சாதாரண/சட்டப்பூர்வ உரிமையாக இருக்கலாம். அவர்கள் வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபடலாம், குறைகளை நிவர்த்தி செய்யும் பொறிமுறை தோல்வியடைந்தது மற்றும் அறிவிப்புக்குப் பிறகு மட்டுமே அவர்கள் வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபட முடியும், ஆனால் தி.க. ரங்கராஜன் Vs தமிழ்நாடு அரசு மற்றும் பலர், உச்ச நீதிமன்றத்தின் இரு உறுப்பினர் பெஞ்ச் 07.08.2003 அன்று தீர்ப்பளித்தது, அரசு ஊழியர்களுக்கு "நியாயமான அல்லது நியாயமற்ற" வேலைநிறுத்தம் செய்வதற்கான அடிப்படை, சட்டரீதியான அல்லது சமமான தார்மீக உரிமை இல்லை.

சட்டப்சட்டப்பிரிவு 19(1)(d): இது சுதந்திரமாக நடமாடும் உரிமையை வழங்குகிறது, இந்தியப் பகுதி முழுவதும் சுதந்திரமாக நடமாடும் உரிமை, அரசியலமைப்புச் சபை "முழுவதும்" மற்றும் "உள்ளே" க்கு இடையே விவாதம் செய்தது, கடைசியாக இந்த வார்த்தை சேர்க்கப்பட்டது, ஏனெனில் எந்த ஒரு பகுதியும் இந்தியாவிற்குள் இருப்பதாகவும் அறிவிக்கப்படலாம் மற்றும் எந்தவொரு நபரும் அங்கிருந்து வெளியேறுவதை கட்டுப்படுத்தலாம், எனவே உள்ளே என்பதற்கு பதிலாக முழுவதும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

சட்டப்பிரிவு 19(1)(e): நாட்டின் எந்தப் பகுதியிலும் தங்குவதற்கும் குடியேறுவதற்கும் இது உத்தரவாதம் அளிக்கிறது. இது சட்டப்பிரிவு 19(1)(d) இன் தொடர்பிலும் உள்ளது.

சட்டப்பிரிவு 19(1)(g): தனக்கு விருப்பமான தொழில், வர்த்தகம், வணிகம் போன்றவற்றைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை. குறிப்பிட்ட தொழில் மற்றும் சில உடல் தன்மைகளை வழங்குவதற்கு அரசு சில தகுதிகளை விதிக்கலாம்.

விலக்கு (19(2) –19(6)):

சமூகத்தின் பரந்த நலனுக்காக தேவையான நியாயமான கட்டுப்பாடுகள் மூலம் "அரசுக்கு" அதன் சட்டங்களால் விதிக்கப்படும் அதிகாரத்தை வழங்குவதன் மூலம் மேலே உள்ள ஒவ்வொரு உரிமைகளுக்கும் உத்தரவாதம் நமது

அரசியலமைப்பின் மூலம் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்திய அரசியலமைப்பு தனிநபர் சுதந்திரத்திற்கும் சமூகக் கட்டுப்பாட்டிற்கும் இடையில் சமநிலையை ஏற்படுத்த முயற்சிக்கிறது என்று கூறுவதன் அர்த்தம் இதுதான்.

தொடர்புடைய நியாயமான கட்டுப்பாடுகள்:

1) அவதூறு
2) நீதிமன்ற அவமதிப்பு
3) ஒழுக்கம்
4) மாநிலத்தின் பாதுகாப்பு
5) வெளி நாடுகளுடன் நட்புறவு
6) குற்றத்தைத் தூண்டுதல்
7) பொது ஒழுங்கு
8) இந்தியாவின் இறையாண்மை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டைப் பராமரித்தல் மற்றும் பொது நலன் கருதி, அரசு ஒரு வணிகத்தை ஓரளவு அல்லது முழுமையாகக் கையகப்படுத்தலாம் மற்றும் குடிமக்கள் குறிப்பிட்ட வணிகத்தைச் செய்வதைத் தடுக்கலாம்.

சட்டப்பிரிவு 20:

குற்றங்களுக்கான தண்டனை தொடர்பான பாதுகாப்பு: பின்வரும் மூன்று வகையான தண்டனைகளுக்கு எதிராக பாதுகாப்பு கிடைக்கிறது.

முன் தேதி இட்ட சட்டம்: இதன் பொருள் ஒரு சட்டத்தை இயற்றுவது மற்றும் அதற்கு ஒரு பின்னோக்கி (அதாவது முந்தைய தேதி அல்லது வருடத்திலிருந்து) விளைவைக் கொடுப்பதாகும்.

இந்த அதிகாரம் அரசியலமைப்பின் மூலம் பாராளுமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இது சிவில் சட்டத்திற்கு மட்டுமே பொருந்தும், அதே சமயம் குற்றவியல் சட்டங்களுக்கு பின்னோக்கி விளைவை அளிக்க முடியாது.

- **இரட்டை ஆபத்து:** இதன் பொருள் ஒரு குற்றத்திற்காக ஒரு தனிநபரை ஒருமுறை மட்டுமே தண்டிக்க முடியும் மற்றும் அதிகாரத்தால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட காலத்திற்கு அப்பால் அல்ல. அதாவது, "எந்தவொரு நபரும் ஒரே குற்றத்திற்காக ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட முறை வழக்குத் தொடரப்பட்டு தண்டிக்கப்படக்கூடாது"
- எவ்வாறாயினும், நீதிமன்றம் அல்லது நீதித்துறை தீர்ப்பாயம் தவிர மற்ற நடவடிக்கைகளில் இருந்து கட்டுரை விலக்கு அளிக்காது. எனவே, ஒரு குற்றத்திற்காக நீதிமன்றத்தில் தண்டனை பெற்ற அரசு ஊழியர் அதே குற்றத்திற்காக அல்லது அதற்கு மாறாக துறை ரீதியான நடவடிக்கைகளுக்கு உட்படுத்தப்படலாம்.
- **சுய குற்றச்சாட்டிற்கு எதிரான தடை:** குற்றம் சாட்டப்பட்ட எந்தவொரு நபரும், தனக்கு எதிராக சாட்சியாக இருக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தப்படமாட்டார். குற்றவியல் சட்டத்தின் அடிப்படைக் கொள்கை என்னவென்றால், குற்றம்

சாட்டப்பட்டவர் நிரபராதி எனக் கருதப்பட வேண்டும். குற்றத்தை நிரூபிப்பது வழக்கின் கடமை.

சட்டப்பிரிவு 21:

வாழ்க்கை மற்றும் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தின் பாதுகாப்பு: சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட நடைமுறையின்படி தவிர, எந்தவொரு நபரும் அவரது / அவள் வாழ்க்கை மற்றும் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தை இழக்கக்கூடாது. காலப்போக்கில், இந்த கட்டுரை கடல் மாற்றத்திற்கு உட்பட்டுள்ளது மற்றும் மிக முக்கியமான அடிப்படை உரிமையாக மாறியுள்ளது.

சுப்ரீம் கோர்ட், கட்டுரையின் தாராளமயமான விளக்கம் மூலம், பல அனுமான உரிமைகளைப் பெற்றுள்ளது. இக்கட்டுரையானது வாழ்வதற்கான உரிமை மற்றும் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்திற்காக மட்டுமல்ல, சரியான கண்ணியம் மற்றும் ஒரு நபரின் முழு வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத மனித ஆளுமையின் மற்ற அனைத்து பண்புகளுக்காகவும் தனித்து நிற்கிறது.

சட்டப்பிரிவு 21 அரசியலமைப்பின் "பகுதி III இன் அடித்தளக் கல்" ஆகிவிட்டது.

ஊகிக்கப்பட்ட உரிமைகள்:

- தொழிலாளர்களின் ஆரோக்கியத்திற்கான உரிமை
- தங்குமிடம் உரிமை
- கொடூரமான தண்டனைக்கு எதிரான உரிமை
- கண்ணியத்துடன் வாழும் உரிமை
- தனியுரிமைக்கான உரிமை
- விரைவான சோதனைகளுக்கான உரிமை
- தொழிலாளர்களின் ஊதிய மறுப்பு மற்றும் தன்னிச்சையாக பணிநீக்கம் செய்யப்படுவதற்கு எதிரான உரிமை.
- மாசு இல்லாத நீர் மற்றும் காற்றைப் பெறுவதற்கான உரிமை
- இலவச சட்ட உதவி மற்றும் விரைவான விசாரணைக்கான உரிமை

இயற்கை நீதியின் கொள்கையும் கட்டுரை 21 இல் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது, எனவே சட்டப்பிரிவு 21, ஒரு போலீஸ் அரசுக்கும் ஜனநாயக அரசுக்கும் இடையே ஒரு வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

இயற்கை நீதியின் கோட்பாடு:

1) எந்த மனிதனையும் கேட்காமல் தண்டிக்க முடியாது.
2) எந்த மனிதனும் தன் சொந்த வழக்கின் நீதிபதியாக இருக்கக்கூடாது.
3) எந்த ஒரு சார்பும் இல்லாமல் ஒரு அதிகாரம் நேர்மையாக செயல்பட வேண்டும்.

எனவே இயற்கை நீதியின் கோட்பாடு தன்னிச்சையான வாய்ப்புகளை விலக்கி முடிவெடுக்கும் செயல்பாட்டில் நியாயமான அளவை உறுதிப்படுத்துகிறது. செயலை காரணங்கள் மற்றும் தர்க்கத்தால் ஆதரிக்க வேண்டும் என்று அவர்கள்

வலியுறுத்துகின்றனர். உச்ச நீதிமன்றத்தின் கூற்றுப்படி, அவை ஒருங்கிணைந்த விதிகள் அல்ல, ஆனால் அரசியலமைப்பின் உள்ளார்ந்த விதிகள்.

சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட சட்டம் மற்றும் நடைமுறையின் சரியான செயல்முறை:
சட்டப்பிரிவு 21 இன் படி, தொடர்புடைய பிரிட்டிஷ் கருத்தாக்கத்தின் அடிப்படையில் சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட நடைமுறையின்படி தவிர, எந்த மனிதனையும் தண்டிக்க முடியாது. இந்த கருத்து, நிர்வாகத்தின் தன்னிச்சையான நடவடிக்கைக்கு எதிராக மட்டுமே பாதுகாப்பை வழங்குகிறது மற்றும் சட்டமன்றத்தின் தன்னிச்சையான நடவடிக்கைக்கு எதிராக பாதுகாப்பை வழங்காது. கோபாலன் Vs ஸ்டேட் ஆஃப் மெட்ராஸ் வழக்கில், சட்டப்சட்டப்பிரிவு 21—ன் கீழ் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்திற்கு எந்தப் பாதுகாப்பும் இல்லை என்றும், ஒரு தகுதி வாய்ந்த சட்டமன்றம் ஒரு நபரின் சுதந்திரத்தைப் பறிக்க முடியும் என்றும், பாதிக்கப்பட்ட நபருக்கு தீர்வு இல்லாமல் அடக்குமுறை / அநியாயம் / நியாயமற்ற சட்டம் என்றும் தீர்ப்பளித்தது. இருக்கலாம். ஆனால், மேனகா காந்தி Vs யூனியன் ஆஃப் இந்தியா 1978 இல், அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றம் விதித்துள்ள சட்டச் செயல்முறையின் அமெரிக்கக் கருத்து இயல்பாகவே 21வது பிரிவின் கீழ் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது, ஏனெனில் அது இயற்கை நீதியின் கொள்கையை உள்ளடக்கியது. சட்டத்தின் உரிய செயல்முறையானது, நிறைவேற்று மற்றும் சட்டமன்றத்தின் தன்னிச்சையான செயல்களுக்கு எதிராக தனிநபரின் வாழ்க்கையையும் சுதந்திரத்தையும் பாதுகாப்பதில் பாதுகாப்பை வழங்குகிறது.
வாழ்க்கை மற்றும் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தைப் பறிக்கும் எந்தச் சட்டமும் நியாயமற்றதாகவும், நியாயமற்றதாகவும், தன்னிச்சையாகவும் இருக்க முடியாது.

சட்டப்பிரிவு 21A: கல்விக்கான உரிமை — 6 முதல் 14 வயது வரை உள்ள அனைத்துக் குழந்தைகளுக்கும் இலவச மற்றும் கட்டாயக் கல்வியை அரசு சட்டப்படி தீர்மானிக்கும் விதத்தில் வழங்க வேண்டும். (அரசியலமைப்பு 86வது திருத்தச் சட்டம், 2002 மூலம் செருகப்பட்டது).

சட்டப்பிரிவு 22: தன்னிச்சையான கைது மற்றும் தடுப்புக்காவலுக்கு எதிரான பாதுகாப்பு: தனிப்பட்ட கலை அனுபவிக்கும் உரிமைகள். 22(1) — கைது செய்யப்பட்ட எந்த நபரும் காரணத்தை தெரிவிக்காமல் தடுத்து வைக்கப்பட மாட்டார்கள்.

சட்டப்பிரிவு 22(2): கைது செய்யப்பட்ட இடத்திலிருந்து பயணத்திற்குத் தேவையான நேரம் மற்றும் இடைப்பட்ட விடுமுறையைத் தவிர்த்து, 24 மணிநேரத்தில் அவர் அருகிலுள்ள மாஜிஸ்திரேட் முன் ஆஜர்படுத்தப்படுவார்.

சட்டப்பிரிவு 22(3): நீதவான் அனுமதித்ததைத் தாண்டி தடுப்புக்காவல் காலத்தை நீட்டிக்க முடியாது.

விதிவிலக்கு:

சட்டப்பிரிவு 22(3):

1) இது எதிரி வேற்றுகிரகத்திற்கு பொருந்தாது அல்லது

2) தடுப்பு காவலில் வைக்கும் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்ட அல்லது தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள எந்தவொரு நபருக்கும்.

தடுப்பு வகைகள்:

தண்டனைத் தடுப்பு: விசாரணைக்குப் பிறகு தடுப்புக்காவல், தண்டனைக்குப் பிறகு தடுப்புக்காவல்.

தடுப்பு தடுப்பு: விசாரணையின்றி தடுப்புக்காவல், சந்தேகத்தின் அடிப்படையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டது.

சுரண்டலுக்கு எதிரான உரிமை:

சட்டப்பிரிவு 23: மனிதர்களின் போக்குவரத்து மற்றும் கட்டாய உழைப்பு தடை.

- மனிதர்களின் போக்குவரத்து மற்றும் ஆரம்பம் மற்றும் பிற ஒத்த வகையான கட்டாய உழைப்பு தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது
- இந்த விதியை மீறுவது சட்டத்தின்படி தண்டனைக்குரிய குற்றமாகும்.
- இருப்பினும், பொது நோக்கங்களுக்காக அரசாங்கம் கட்டாய சேவையை விதிக்கலாம்.

சட்டப்பிரிவு 24: தொழிற்சாலைகளில் குழந்தைகளை வேலைக்கு அமர்த்துவதை தடை செய்தல். 14 வயதுக்குட்பட்ட எந்தக் குழந்தையும், வேறு ஏதேனும் அபாயகரமான வேலையில் ஈடுபட்டுள்ள தொழிற்சாலை அல்லது சுரங்கத்தில் வேலை செய்யக் கூடாது.

அக்டோபர் 10,2006 இல், ICMR இன் டைரக்ட் ஜெனரல் தலைமையிலான குழந்தைத் தொழிலாளர்களுக்கான தொழில்நுட்ப ஆலோசனைக் குழுவின் பரிந்துரையின் அடிப்படையில் இந்திய அரசு, குழந்தைத் தொழிலாளர் (பாதுகாப்பு மற்றும் ஒழுங்குமுறைச் சட்டம் 1986) திருத்தப்பட்டது, தடைசெய்யப்பட்டது, 14 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளை வீட்டு வேலை அல்லது சாலையோர கியோஸ்க், கிளப், ஸ்பான் மற்றும் பொழுதுபோக்கு மையங்களில் வேலையாட்கள்.

மத சுதந்திரத்திற்கான உரிமை:

சட்டப்பிரிவு 25—28: இந்தியா ஒரு மதச்சார்பற்ற நாடு மற்றும் அனைத்து மதங்களையும் பாதுகாக்கிறது; ஆனால் எதிலும் தலையிடுவதில்லை. இது "சர்வ தர்ம சம்பவ" என்ற பண்டைய இந்தியக் கோட்பாட்டில் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளது.

சட்டப்பிரிவு 25: மனசாட்சியின் சுதந்திரம், தொழில், நடைமுறை மற்றும் மதத்தை பரப்புதல்.

மனசாட்சி: கடவுளுடனான தனது சொந்த உறவை அவர் / அவள் விரும்பும் விதத்தில் வடிவமைக்க குடிமகனின் முழுமையான உள் சுதந்திரம்.

பேராசிரியர்: நம்பிக்கை மற்றும் நம்பிக்கையை சுதந்திரமாகவும் வெளிப்படையாகவும் அறிவிக்க.

நடைமுறை: பரிந்துரைக்கப்பட்ட மதக் கடமைகள், சடங்குகள் மற்றும் சடங்குகளை நிறைவேற்றுவது மற்றும் அவரது மத நம்பிக்கைகளை வெளிப்படுத்துவது.

பிரச்சாரம் செய்தல்: மற்றவர்களை மேம்படுத்துவதற்காக அவரது / அவள் மதக் கருத்துக்களைப் பரப்பி விளம்பரப்படுத்தவும். இது வற்புறுத்தலின் எந்த உறுப்பும் இல்லாமல் வற்புறுத்துதல் மற்றும் விளக்கத்தை மட்டுமே குறிக்கிறது.

மேலே உள்ள சுதந்திரம் பொது ஒழுங்கு, ஒழுக்கம் மற்றும் ஆரோக்கியத்திற்கு உட்பட்டது, மேலும் இந்த பகுதியின் பிற விதிகளுக்கு உட்பட்டது, பிரச்சாரம் செய்வதற்கான உரிமை என்பது ஒரு நபரை எந்த மதத்திலும் சேர அனுமதிப்பதை அர்த்தப்படுத்துவதில்லை.

1977 ஆம் ஆண்டு தொடர்புடைய வழக்குகளின் குழுவில், ரெவ். ஸ்டானிஸ்லாஸ் Vs ஸ்டேட் ஆஃப் மத்தியப் பிரதேசம் மற்றும் பிற வழக்குகளில் உச்ச நீதிமன்றத்தின் அரசியலமைப்பு பெஞ்ச், சட்டப்பிரிவு 25(1) மதம் மாறுவதற்கான உரிமையை வழங்கவில்லை, ஆனால் அதை பரப்புவதற்கான உரிமையை மட்டுமே வழங்குகிறது என்று தீர்ப்பளித்தது. சொந்த மதத்தின் கோட்பாடுகள்

சட்டப்பிரிவு 26: பொது ஒழுங்கு, ஒழுக்கம் மற்றும் ஆரோக்கியத்திற்கு உட்பட்டு மத விவகாரங்களை நிர்வகிக்கும் சுதந்திரம், ஒவ்வொரு மதப் பிரிவினருக்கும் அல்லது அதன் எந்தப் பிரிவினருக்கும் உரிமை உண்டு.

- மத மற்றும் தொண்டு நோக்கங்களுக்காக நிறுவனங்களை நிறுவி பராமரித்தல்.
- மத விஷயங்களில் அதன் மேல் விவகாரங்களை நிர்வகிக்க
- அசையும் மற்றும் அசையாச் சொத்துக்களை சொந்தமாக்குதல் மற்றும் பெறுதல் மற்றும்
- அத்தகைய சொத்தை சட்டத்தின்படி நிர்வகித்தல்.
- **சட்டப்பிரிவு 27:** எந்தவொரு குறிப்பிட்ட மதத்தையும் மேம்படுத்துவதற்காக பணம் செலுத்துவதற்கான சுதந்திரம்.
- மத நோக்கங்களுக்காக எந்தவொரு நபரும் எந்த வரியையும் செலுத்த கட்டாயப்படுத்தப்பட மாட்டார்கள்
- குறிப்பிட்ட மதப் பிரிவினருக்கு அரசு ஏதேனும் சேவைகளைச் செய்திருந்தால், பக்தர்களிடம் இருந்து கட்டணம் வசூலிக்க அரசு இலவசம்.

சட்டப்பிரிவு 28: சில கல்வி நிறுவனங்களில் மத அறிவுறுத்தல்கள் அல்லது மத வழிபாடுகளில் கலந்துகொள்வதற்கான சுதந்திரம்.

சட்டப்பிரிவு 28 கல்வி நிறுவனங்களை நான்கு வகைகளாகப் பிரிக்கிறது.

1) முழுவதுமாக அரசால் பராமரிக்கப்படுகிறது
2) மாநிலத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது
3) மாநில நிதியிலிருந்து உதவிகளைப் பெறுதல்
4) மாநிலத்தால் நிர்வகிக்கப்படுகிறது, ஒரு மத நன்கொடையின் கீழ் நிறுவப்பட்ட அறக்கட்டளை.

- முதல் வழக்கில், எந்த மத போதனையும் இருக்க முடியாது.

- இரண்டாவது மற்றும் மூன்றாவது பிரிவில், மத போதனைகளை வழங்க முடியும், ஆனால் அத்தகைய அறிவுறுத்தல்களில் கலந்துகொள்ள மாணவர்களை கட்டாயப்படுத்த முடியாது.
- நான்காவது பிரிவில், மத அறிவுரைகளைப் பொறுத்த வரையில் எந்தத் தடையும் இல்லை.

கலாச்சார மற்றும் கல்வி உரிமைகள் சட்டப்பிரிவு 29—30:

சட்டப்பிரிவு 29: சிறுபான்மையினரின் நலன்களைப் பாதுகாத்தல்.

இந்தியப் பிரதேசத்திலோ அல்லது அதன் எந்தப் பகுதியிலோ வசிக்கும் குடிமக்களில் எந்தப் பிரிவினருக்கும், தனக்கென தனி மொழி, எழுத்து அல்லது கலாச்சாரம் இருந்தால், அதைப் பாதுகாக்க உரிமை உண்டு.

சட்டப்பிரிவு 29(2): சாதி, மதம், பாலினம் மற்றும் மதம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மட்டுமே எந்தவொரு குடிமகனுக்கும் அரசு நிதியில் இருந்து பராமரிக்கப்படும் அல்லது உதவி பெறும் கல்வி நிறுவனத்தில் அனுமதி மறுக்கப்படக்கூடாது.

சட்டப்பிரிவு 30: சிறுபான்மையினர் கல்வி நிறுவனங்களை நிறுவி நிர்வகிப்பதற்கான உரிமை

- மதம் அல்லது மொழி அடிப்படையில் அனைத்து சிறுபான்மையினரும் தங்கள் விருப்பப்படி கல்வி நிறுவனங்களை நிறுவ மற்றும் நிர்வகிக்க உரிமை உண்டு.

இது மத, கல்வி மற்றும் கலாச்சார நிறுவனங்களுக்கு, அசையாச் சொத்துக்களை சொந்தமாக வைத்திருக்கும், வைத்திருக்கும் மற்றும் அகற்றுவதற்கான உரிமையை வழங்குகிறது.

- அத்தகைய சொத்தை கையகப்படுத்தும் பட்சத்தில் அரசு உரிய இழப்பீடு வழங்க வேண்டும்.
- மொழி, பண்பாடு அல்லது எழுத்தைப் பாதுகாக்கும் உரிமையை கல்வி நிறுவனங்கள் மூலம் செயல்படுத்தலாம். நிர்வாக உரிமை தவறான நிர்வாகத்திற்கு சரியில்லை என உச்சநீதிமன்றம் கூறியுள்ளது.

அரசியலமைப்பு தீர்வுகளுக்கான உரிமை:

சட்டப்பிரிவு 32: இது உச்ச நீதிமன்றத்தால் அடிப்படை உரிமைகளை அமல்படுத்துவதற்கான நிறுவன கட்டமைப்பை வழங்குகிறது.

டாக்டர் பி.ஆர். அம்பேத்கர் இந்த சட்டத்தை "அடிப்படை உரிமைகளின் அடிப்படை" என்றும் "அரசியலமைப்பின் இதயம் மற்றும் ஆன்மா" என்றும் அழைத்தார், இல்லையெனில் அரசியலமைப்பு செல்லாது.

அடிப்படை உரிமைகளை அமலாக்க, உச்ச நீதிமன்றம், 32வது பிரிவின் கீழ், பல்வேறு படிவங்களை எழுதும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது.

நீதிப்பேராணை வழங்குவதற்கான கருத்து U.K இலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

ஐந்து நீதிப்பேராணை வடிவங்கள் பின்வருமாறு:

1) **ஆட்கொணர்வு நீதிப்பேராணை:** இதன் பொருள் "உடல் வேண்டும்" அதாவது நீதிமன்றங்களில் ஆஜர்படுத்தப்பட வேண்டும். அரசு மற்றும் தனியார் தனிநபர்களின் தன்னிச்சையான நடவடிக்கைக்கு எதிராக ஒரு தனிநபரின் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக இந்த வகையான ரிட் வெளியிடப்படுகிறது. பாதிக்கப்பட்ட நபர் அத்தகைய நடவடிக்கைக்கு எதிராக இழப்பீடு கோரலாம்.

2) **செயல் உறுத்தும் நீதிப்பேராணை:** இதன் பொருள் "கட்டளை"

- இந்த வகையான ரிட் ஒரு பொது அதிகாரம் அல்லது ஒரு அதிகாரி மற்றும் கீழ் நீதிமன்றங்களுக்கு எதிராக சட்ட உரிமைகளை அமல்படுத்தும் நோக்கத்திற்காக மட்டுமே வழங்கப்படுகிறது.
- ஜனாதிபதி மற்றும் ஆளுநர்களுக்கு எதிராக இந்த ஆணை பிறப்பிக்க முடியாது.
- மந்தமஸ் சட்டத்தின் மூலம் தனியார் உரிமைகளை அமல்படுத்த முடியாது.

3) **தடையுறுத்தும் நீதிப்பேராணை:** "கட்டுப்படுத்த"

- இந்த வகையான ரிட் உயர் நீதிமன்றங்களால் கீழ் நீதிமன்றங்கள் அல்லது அரை நீதித்துறை அமைப்புகளுக்கு அவர்களின் நீதித்துறை அதிகாரத்தை மீறும் போது வழங்கப்படுகிறது.
- கீழ்நிலை நீதிமன்றங்கள் அல்லது அரை நீதி அமைப்புகளை அந்தந்த அதிகார வரம்புக்குள் வைத்திருப்பதே இதன் நோக்கம்.
- "மண்டமஸ் மற்றும் தடைக்கு இடையிலான வேறுபாடு என்னவென்றால், முந்தையது நீதித்துறை மற்றும் நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கு எதிராக வெளியிடப்படலாம். பிந்தையது நீதித்துறை அல்லது அரை நீதித்துறை அதிகாரிகளுக்கு எதிராக மட்டுமே வழங்கப்படுகிறது.

4) **தடை மாற்று நீதிப்பேராணை:** இது தடை போன்றது. கீழ் நீதிமன்றத்தின் உத்தரவையோ அல்லது அதன் அதிகார வரம்பிற்கு மீறிய தீர்ப்பாயத்தின் முடிவையோ ரத்து செய்ய இந்த ரிட் பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.
இந்த ரிட்டின் நோக்கம், ஒரு தாழ்வான நீதிமன்றம் அல்லது தீர்ப்பாயத்தின் அதிகார வரம்பு சரியாகப் பயன்படுத்தப்படுவதையும், அது தன்னிடம் இல்லாத அதிகார வரம்பைப் பறிக்காது என்பதையும் பாதுகாப்பதாகும்.

5) **உரிமை வினவு நீதிப்பேராணை:** இதன் பொருள் "உங்கள் அதிகாரம் என்ன" என்பது ஒரு பொது அலுவலகத்தை வைத்திருக்கும் நபர் பதவியை வகிக்க தகுதியானவர் என்பதை உறுதிப்படுத்த இந்த வகையான ரிட் வழங்கப்பட்டுள்ளது.